

Júlia

Világszerte Nr. 1

Sandra Marton
A Nagy Terv

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

©Sandra Marton, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A JÚLIA 608. eredeti címe: *The Merciless Travis Wilde* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 608. számában, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-355-0

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Mióta Travis Wilde az eszét tudta, a péntek este szent és sérthetetlen volt a Wilde fivérek számára.

Gimnazista koruk óta együtt töltöttek ilyenkor néhány órát. Sosem mondták ki konkrétan, hogy ez egy családi összejövétel, vagy ilyesmi. Egyszerűen így alakult az évek során. A hallgatóságos megegyezésből egyfajta hagyomány lett. A Wilde fivérek péntekenként összejöttek, akármi is történt. Kivétel nélkül mindig.

Na jó, kivételek azért akadtak néha, főleg halaszthatatlan üzleti ügyek miatt. A gazdasági joggal foglalkozó Caleb olykor elutazott valahová egy különösen fontos ügyfél kedvéért. De az is előfordult, hogy Jacob látogatott Dél-Amerikába, esetleg Spanyolországba, hogy tenyészméneket vagy -kancákat vásároljon a saját farmja, esetleg a családi ranch, *El Sueño* számára. És végül maga Travis is találkozott olykor távoli országokban egy-egy jelentős befektetővel.

Régebben az is megesett, hogy nem jöhettek, mert valahol az isten háta mögött, egy koszos lyukban küzdöttek a túlélésért. Mert valahol, egy világ végi háborúban szükség volt egy jó helikopterpilótára, egy titkos ügynökre, vagy éppen egy vadászpilótára. Időnként egy-egy nő is bezavart, de nem túl gyakran.

Travis belekortyolt a sörösüvegébe. A nők persze fontosak, de az embernek a testvérei mégiscsak komolyabb szerepet játszanak az életében. Összekötik őket a közös gének, az érzések, az emlékek. A testvéri kötelék más. Különleges.

Rövidre fogva: még ha a világvége közeledik is, és már hallani az apokalipszis lovasainak dübörgését, akkor sem múlhat el a péntek este anélkül, hogy a Wilde fiúk össze ne üljenek valahol, ahol jó, házias ételeket és hideg sört kínálnak, a zenegépből pedig Willie Nelson és Bruce Springsteen szól.

Ám a hely, ahol Travis pillanatnyilag tartózkodott, egyáltalán nem ilyen volt.

Valójában nem is itt akartak találkozni, de mivel végül Travis volt az egyetlen, aki a fivérek közül megjelent az összejöveteleken, dühösen elcsörtetett a megbeszélthelyről, egy darabig autókázott a városban, hogy aztán egy lepukkant kocsmában lyukadjon ki, ebben itt.

Ahol nem voltak kényelmes bokszok, ahol sem Willie Nelson, sem Bruce Springsteen nem szólt a zenegépből, és nyomát sem lehetett látni a nyitott grilltűzhelynek, melyen hatalmas steakek pirultak volna. Ehelyett volt vagy fél tucat viharvert asztal, hangszórók, melyekből olyan hangerővel áradt a zene, hogy a férfi a dobhártyája épségéért aggódott, és olyan zsíros hamburgert hoztak ki a konyha mélyéről, hogy csak úgy tocsogott.

Az egész helyiségben a legjobb a fényes, rézből készült bárpult volt, mely vagy szebb napokat látott valaha, vagy nagyratörő álmokról tanúskodott, melyek azonban sosem váltak valóra.

Travis valójában már akkor sejtette, hogy ez a hely ilyen, amikor megállt az ütött-kopott Harley-kkal és horpadt terepjárókkal teli parkolóban. Azt is tudta, kik azok, akikkel itt biztosan nem fog találkozni. Nevezetesen: barátságos, jóra való emberekkel.

Nem feltétlenül ez volt a legbiztonságosabb hely, ha az ember egyedül kószált a városban, de mivel Travis ismerte a dörgést, túlélte már néhány bevetést a világ legveszélyesebb országaiban, úgy vélte, bárhol bedobhat egy hamburgert anélkül, hogy életveszélybe keveredne.

Amikor belépett a kocsmába, páran megbámulták. Hát persze. Ez nyilvánvalóan olyan hely, ahol mindenki ismer mindenkit, legalábbis látásból. De Travis legalább külsőre jól illett ide, ha máshogy nem is.

Magas volt, százkilencvenöt centi cipő nélkül, és nagyon izmos. Köszönhetően a lovakkal való munkának *El Sueño*n, az amerikaifoci-edzéseknél a gimiben és a fősulin, valamint az Amerikai Légierőnél szokásos rendkívül alapos kiképzésnek.

Ma már, harmincnégy évesen jobbra csak otthon edzett, hétfőként lovagolt a ranchon, illetve a fivéreivel focizott, ha úgy tartotta kedve.

Azaz ha Jacob és Caleb kedve úgy tartotta... Régebben ez gyakrabban előfordult, ma már

alig. A fivéreinek egyszerűen nem volt idejük ilyesmire. Igazából ez volt az oka annak, hogy ma idekeveredett, méghozzá egyedül. Hogy a fivéreinek sosem volt idejük rá.

A látszat csalt: Travis valójában nem önmagát sajnálta, hanem azt, hogy véget ért életüknek egy kellemes, gondtalan időszak. Az agglegénykorszak. Az a boldog időszak, amikor az ember csak önmagáért felelős.

A fivérei szakítottak ezzel az életformával, és egy másfajta életet választottak. Isten látja lelkét, Travis örült a boldogságuknak, de azért ott munkált benne egy sanda gyanú, hogy ennek az egésznek nem lesz jó vége.

A szerelem nem egy tartós érzés, ezt a fivérei is tudhatnák. Ma van, holnap már nincs... Hogy mert vajon Caleb és Jake erre alapozva élethosszig tartó kötelezettséget vállalni? Ezt egyáltalán nem értette.

Travis felsóhajtott. Teljességgel valószerűtlennek tűnt a dolog, mégis igaz volt: a fivérei megnősültek.

Ezért tegnap még rájuk is telefonált, hogy emlékeztesse őket a pénteki találkozóra a szokásos helyen. Régebben erre sem volt szükség, de mostanában inkább szólt, nehogy elfelejtsék.

– Persze, tudom – vágta rá rögtön Jake.

– Igen, igen, ott leszek – ígérte Caleb.

És mégis magára maradt. Mint a magányos hős egy eposz végén. Az volt a legrosszabb az egészben, hogy még csak meg sem lepődött. És nem haragudott senkire, a sógornőire sem. Úgy szerette Addisont és Sage-et, mint a tulajdon húgait. De mégis...

Ez az átkozott házasság mindent megváltoztat.

– Mégsem tudok menni, sajnós – közölte Caleb délután, amikor rácsörgött Travisre. – Lamaze-tanfolyamra megyünk Sage-dzsel.

– Hogy hová?

– Szülésfelkészítő-kurzusra. Igazából csütörtökön szokott lenni, és elfelejtettem, hogy a héten kivételesen áttették péntekre.

Szülésfelkészítő tanfolyam? A testvére, az egykori titkos ügynök, jelenleg pedig a tárgyalótermek réme, szülésfelkészítő tanfolyamra jár?

– Travis, ott vagy még?

– Hát persze. Szóval Lamaze. Hát akkor jó szórakozást!

– Ne hidd, hogy ez a szórakozásról szól.

– Bele sem merek gondolni, miről szól valójában.

– Mérget vehetsz rá, hogy hamarosan tudni fogod. Tapasztalatból.

– Na ne röhögtesd!

Caleb felnevetett.

– Hát már nem emlékszel, mit mondogatott mindig Martha néni, a régi házvezetőnőnk? Nem is férfi az, akinek nincs felesége, gyereke...

Travis már a pusztá gondolatba is beleborzongott. Szerinte a szerelem csak egy szépítő fogalom volt a szexre, márpedig szexből jutott neki elég, mindenféle érzelmi és egyéb bonyodalom nélkül is.

Nem sokkal Caleb után Jake is felhívta. Travis már a legelső pillanatban tudta, mit fog mondani a testvére, de csak azért sem könnyítette meg a dolgát.

– Szia... – Jake zavartan megköszörülte a torkát. – Tudod, az a helyzet, hogy a ma este... szóval, mégsem fog összejönni.

– Mert?

– Mert Addison már leszervezett egy programot a tudtomon kívül. Egy fickóval találkozunk.

– Miféle fickóval?

– Hát tudod, lakásfelújítást tervezünk, és...

– Azt Addison szervezi? Nem te intézed a pluszfürdőszoba kialakítását meg a konyhafelújítást?

– De, azokat én intézem. Ez a fickó nem kőműves, vízszelző vagy asztalos.

– Hanem?

– Hanem, hanem... Máshoz ért, na! A tapétákhoz meg a kárpitokhoz! – robbant ki Jake-ből. – Tapéta- és szövetmintákat hoz ide, vagy kismilliót. Adoré már napokkal ezelőtt szolt, de elfelejtettem, és most már késő lemondani.

– Jól van, értem, nincs semmi gond. – Travis nem akarta testvére, a háborús hős számára még kínosabbá tenni ezt a helyzetet.

– De a jövő héten feltétlenül jöjjünk össze!

– Hát persze – vágta rá gépiesen Travis, majd ironikusan hozzátette: – Feltétlenül.

Jövő héten Caleb valószínűleg pelenkázni tanul majd, Jake pedig függőymintákat válogat az új nappaliba.

Na nem, Travis nem kért ebből. Még véletlenül sem. Olyannak szerette az életét, amilyen volt. Izgalmasnak, változatosnak. Annyi hely akad még a világon, ahol nem járt, annyi dolog, amit még nem csinált! Márpedig neki mindig csinálnia kell valamit, hogy feledni tudja a háború és a halál képeit, melyek mindig ott kísértettek az emlékei között.

Miért van az, hogy erről nem beszél senki? Hogy azok a katonák is szenvednek, akik sebesülés nélkül ússzák meg a harcokat.

Travis hitetlenkedve nézett körül. Vajon mi az ördögöt keres itt? Ez a világ végi, lepukkant kocsmá nem éppen a legjobb hely ahhoz, hogy az ember filozofálni kezdjen. Egy hajtásra kiitta a sörét, mire a csapos kérdés nélkül eléje tett egy új üveget.

– Köszönöm.

– Nem járt még erre, ugye?

Travis vállat vont.

– Egyszer el kell kezdeni.

– Nem akar enni valamit? Csak azért kérdem, mert hamarosan zár a konyha.

– De igen. Szívesen ennék egy steaket, közepesen átsütve.

– Hát, a maga pénze, de... Szóval én inkább a hamburgert javasolnám.

– Jó. Ha maga mondja, akkor legyen hamburger.

– Sült krumplival?

– Ja, azzal.

– Oké, szólok a szakácsnak. Hamarosan kész lesz.

Travis ajkához emelte a második üveg sört. Tényleg nem kellett sokáig várnia.

– Egy hamburger, közepesen átsütve, sült krumplival. – A pultos odatolt neki egy tányért, melyen egy frizbi méretű hamburger pihent. A húspogácsán már így, a zsömle takarásában is látszott, hogy szénné égették.

Travis elvett egy krumplit, és bekapta. Még szerencse, hogy nem volt nagyon éhes.

A hely lassan megtelt. Majdnem minden bárszék foglalt volt már, és az asztaloknál lévő ülőhelyek is. A vendégek nagy része férfi volt, nagydarab, szakállas, agyontetovált, csöppet sem bizalomgerjesztő alak. Többen közülük jól megnézték maguknak Travist, aki állta a pillantásukat.

Járt már épp elég hasonló bárban, nemcsak itt, Texasban, hanem Kelet-Európa veszélyesebb régióiban és Ázsiában is, és pontosan tudta a szabályt: soha ne te nézz félre először!

Ez mindig működött, és szükség is volt rá, ha az ember cowboynak öltözve elvegyült a helyiek között. Márpedig Travis ma nem a szokásos Brioni öltönyét viselte, hanem kopott farmert, kifakult pólót és egy jobb napokat látott westerncsizmát. Végtére is minnek öltönyben és lakkcipőben feszengeni, ha a farmer és a csizma sokkal kényelmesebb?

Ebben a szerelésben olyan fazonnak tűnt, aki éppenséggel nem keresi a bajt, de ha provokálják, akkor nem szokott meghátrálni. Indián, skandináv és itáliai ősök vére keveredett az ereiben, s apja, a tábornok révén igen kemény, katonás nevelésben részesült.

Így aztán az egész megjelenésében volt valami, ami azt jelezte minden közeledőnek: „Ne kezdj ki velem, mert csak rosszul járhatsz!” Az üzenetet általában megértették, és kitértek az útjából, de időnként akadt egy-két tökfilkó, aki úgy gondolta, hogy a figyelmeztetés nem neki szól.

A nők is vették persze a jelzéseket, csak ellenkező előjellel. Rájuk ellenállhatatlan vonzást gyakorolt a kreol bőrű, sűrű, fekete hajú, jégkék szemű Travis, így aztán a férfinak ritkán kellett

egyedül ágyba bújnia. Legfeljebb akkor, ha ő akarta így.

– Helló, szépfiú!

A Travis balján álló bárszékre, mely az előbb még üres volt, most felkapaszkodott valaki. Egy szőke nő, aki úgy mosolygott Travisre, mintha ritka szép ajándékot talált volna a karácsonyfa alatt.

Hát ez csodás!

A hölgy is bizonyára ajándék lehetett valamikor valaki számára – de ez az ember nem Travis volt, annyi szent. Finoman fogalmazva: a nő nem volt az esete.

Platinaszőke haját feltupírozva hordta, aminek következtében a feje úgy festett, mintha sisakot viselne. Szűk, mélyen kivágott pólójából majdnem kiesett a melle, hasonlóképpen szűk farmere derekából pedig kevésbé vonzó hurkák buggyantak elő.

Ettől Travis már önmagában is elég pocskék hangulatba került, hát még amikor eszébe villant, miféle szabályok érvényesek az ilyen késdobálókban. Nevezetesen: az ilyen helyeken azt tartották, hogy ha hölgy szólít meg urat, az mindenképpen megtiszteltetés, a közeledést visszautasítani pedig a legdurvább sértés, amit csak el lehet képzelni. Néhány közelben ülő máris érdeklődő pillantásokat vetett feléjük.

– Üdv – köszönt vissza kelletlenül, aztán a hamburgerének szentelte minden figyelmét. Olyan vehemenciával rágott, mintha az élete függne tőle.

– Új vagy itt, ugye?

Travis még mindig rágott, úgyhogy ezúttal csak bólintott.

– A nevem Bev. – A nő közelebb hajolt, úgyhogy a melle végül Travis karjához ért. – Téged hogy hívnak, cowboy?

És most mi legyen? A férfi lázasan törte a fejét. Ha most visszautasítja Bev közeledését, azzal megsérti a nőt, és a lebujsban lévő haverok, akik másra se vágnak, mint egy jó bunyóra, bizonyára örömmel megvédik a hölgy becsületét.

Travis kivett egy szalvétát a tartóból, és megtörölte a száját.

– Figyelj, Bev, te nagyon csinos lány vagy, meg minden, de az az igazság, hogy...

Csak idáig jutott, és a nő máris elvörösödött haragjában. A pokolba is, ezt a helyzetet nem kezeli valami jól...

– Szóval az a helyzet, hogy van valakim. Most is éppen órá várok.

– Na ne mondd! A barátnődre vársz, de már kikérted a kajádat? – Bev hangja keményen, élesen csattant.

A nő másik oldalán máris felemelkedett egy kétajtós szekrény méretű fazon. Kis malacszeme csillogott az örömtől, hogy végre balhézhat egy jót.

Travis nagyon lassan, megfontoltan tette vissza a hamburgert a tányérra. A pasas ugyan húsz kilóval nehezebb volt, mint ő, és akkora keze volt, mint egy sütőlapát, ám ez nem igazán aggasztotta. Keményebb legényekkel is elbánt már.

Viszont a kétajtós szekrénynek volt itt vagy egy tucatnyi cimborája, Travis meg egyedül volt.

Bev már teli szájjal szidta a hazug, jellemtelen alakokat, akik nem átallnak egy hölgy becsületébe gázolni, és lassan az egész kocsma őt hallgatta. Travisnek összességében nem lett volna kifogása egy kis csihi-puhi ellen, de hétfőn frankfurti befektetőkkel volt tárgyalása, és tartott tőle, hogy nem tenne jót az üzletnek, ha kék foltokkal, horzsolásokkal és egyéb külsérelmi nyomokkal mutatkozna a rendkívül konzervatív európai cég központjában.

A pokolba is... Hol vannak a fivérei, amikor szüksége lenne rájuk?!

– A hölgy hozzád beszél – hajolt előre a kétajtós szekrény. – Nem hallod, szépfiú?

Hirtelen nagy lett a csönd a kocsmában, s Travis érezte, hogy az egekbe szökik az adrenalinszintje.

– Nem szépfiúnak hívnak – felelte hangsúlyozottan nyugodtan.

– Miket nem mondasz! Hallottátok ezt? – A szekrény körbefordult a helyiségben. – Nem szépfiúnak hívják! Még ilyet!

Bev sugárzó mosollyal az ajkán lecsusszant a bárszékről, és fedezékbe húzódott. Travis most már esküdni mert volna rá, hogy valójában nem is akart tőle semmit. Mindössze okot szeretett volna szolgáltatni egy jó kis verekedésre. De akárhogy is: Travis ügye nem állt valami fényesen.

– Nagy hibát követ el – mondta a kétajtós szekrénynek, aki szembefordult vele, és fenyegetően kihúzta magát.

A szekrény csak vigyorgott. Travis ivott egy utolsó kortyot a sörből, aztán gondolatban máris lemondta a frankfurti találkozót.

– Odakint akarod, vagy legyen itt?

– Itt.

A kétajtós szekrény mögött feltűnt három hasonló méretű törzsvendég. Travis elmosolyodott, amikor az jutott eszébe, hogy öt perc múlva talán már nem is él.

– Hát jó. Legyen, ahogy akarod.

Kimondta a döntő szót, nem volt többé visszaút. Adrenalin pezsgett az ereiben. Már rég nem keveredett kocsmai verekedésbe, utoljára talán Manilában csinált ilyesmit. Vagy Kandahárban?

Ó, igen, Kandahárban, a legutolsó küldetése alkalmával. A buli úgy végződött, hogy mindenütt halottak heverték körülötte...

Ahogy erre gondolt, hirtelen nagy kedve támadt péppé verni a kétajtós szekrényt. Na, bumm, legfeljebb nem utazik hétfőn Frankfurtba! És akkor mi van? Úgyis csodára lesz szükség ahhoz, hogy innen ép bőrrel kikeveredjen.

A következő pillanatban kinyílt az ajtó, és egyszerre minden szem a belépőre tapadt. Egy magas, szőke szépségre, aki úgy festett, mintha egy női magazin címlapjáról lépett volna le.

Most már szinte vágni lehetett a csendet. A csinos szőkeség rámeredt a kakaskodó fickókra, azok meg őt bámulták dermedten.

– Nézzétek már, ki van itt! – szólalt meg valaki negédesen, és csak ennyi kellett hozzá, hogy Travis kapcsoljon. Hiszen a lány tálcán szállította neki a menekülés esélyét. A várva várt csodát.

– Végre! – vigyorgott rá a kétajtós szekrényre. – Látjátok, megjött a csajom.

Azzal odalépett a szőke lányhoz. Az arcán olyan magabiztos mosoly ült, mint a pókerjátékosnak, aki épp most konstataulta, hogy négy ászt tart a kezében.

A lány magas volt, különösen a tíz-tizenkét centis sarkú cipőben, de még így is felfelé kellett néznie egy kicsit, ha Travis szemébe akart nézni.

– Hol voltál ilyen sokáig, bébi? – kérdezte meg tőle a férfi, majd mielőtt az ismeretlen szépség bármit felelhetett volna, derékon kapta, és az ajkára tapasztotta a száját.

Egy órával azelőtt, hogy a kocsmában belebotlott volna Travis Wilde-ba, Jennie Cooper az ősrégi Honda Civicjében ült, és önmagával hadakozott. Pedig itt lett volna az ideje, hogy a tettek mezejére lépjen, hiszen már kilenc is elmúlt, és ő még egyetlen lépéssel sem került közelebb a céljához.

A küldetés első pontja úgy szólt, hogy keresnie kellett egy bárt. Mégis mennyire lehet ez nehéz feladat Dallasban?

Pedig tényleg az volt, mert Jennie a „tökéletes” bárt kereste. Közben áthajtott az egyetemi negyeden és a művésznegyeden, mert itt túl veszélyes lett volna keresgélnie. Esetleg ismerősökre akadhatott volna. Mivel még csak nyolc hónapja lakott Dallasban, nem ismerte igazán jól a várost, és elmorfondírozott azon, milyen lehetőségei vannak. Azt tudta, hogy sürgősen lépnie kell, mert az a veszély fenyegetett, hogy visszaretten a tulajdon tervétől.

Turtle Creek. Aha, ismerős név, már hallott róla. Sikeres, jómódú fiatalok laktak ebben a városrészben...

Jennie kis híján felnevetett. Fiatalnak fiatal volt ugyan, de jómódú és sikeres... Az itteni fogalmak szerint egyik sem. Turtle Creekben orvosok, ügyvédek és pénzügyi szakértők éltek, és Jennie attól tartott, egy ilyen férfi szóba sem állna vele. Ráadásul ma este ő nem csak beszélgetni akart...

Erre a gondolatra páni félelem fogta el, amit csak nagyon nehezen sikerült elfojtania.

Nem, valójában egyáltalán nem fél, nyugtatgatta magát. Csak ideges. Az pedig az ő helyzetében tökéletesen érthető.

Hetekig csiszolgatta a tervét, és nem fogja hagyni, hogy egy kis idegesség miatt minden elképzelése megghiúsuljon. A *Nagy Terv*... Először is találnia kellett egy bárt. Bemenni oda, találni egy helyes férfit, flörtölni vele...

Illetve hagyjuk a szépítő kifejezéseket!

A lényeg az volt, hogy keressen valakit, akit elég rokonszenvesnek talál ahhoz, hogy hazavigye és lefeküdjön vele.

Az idegességtől reszketni kezdett. Elég ebből! – parancsolt rá magára ingerülten.

Elvégre felnőtt nő. Múlt vasárnap töltötte be a huszonegyedik évét. Kész röhej, hogy mostanáig nem volt dolga férfival, és ezen a tarthatatlan állapoton sürgősen változtatnia kell. Az idő ugyanis nem neki dolgozik.

– Boldog születésnapot! – mondta fennhangon, és egész testében megremegett.

Sokáig tépelődött, minden szempontból jól átgondolta a dolgot. És úgy találta, hogy jól döntött. A dolognak meg kell történnie.

Nem romantikára vagy a nagy szerelemre várt. Nem is elköteleződésre. Semmi ilyesmire nem volt ideje.

Egyetlen célja volt, hogy tapasztalatot szerezzen, és persze élményeket.

Meg hogy kipróbálja magát. Megtanuljon valamit a gyakorlatban, amiről elméletileg már mindent tudott. Ez afféle tanulmányút volt, mint amikor New Hampshire-ből New York bevándorlónegyedébe utazott, hogy körülnézzen ott, mielőtt megírja a szakdolgozatát...

Jennie toroka elszorult. Szerette volna elfelejteni a múltat. A tudományos kutatásai már nem számítottak. Most gyakorlati tudást kell szereznie. Ő meg csak fecsérli az értékes időt!

Belenézett a visszapillantó tükörbe, aztán indexelt és besorolt a forgalomba. Úgy döntött, dél felé indul.

Egy idő után megváltozott a városkép. Az utcák szűkebbek lettek, a házak kisebbek és kopottabbak. Valami jó mégis akadt ebben a negyedben: rengeteg bárt és kocsmát lehetett látni.

Jennie azonban elhaladt mindegyik mellett. Naná hogy továbbment. Ezek a mulatók nem voltak alkalmasak a küldetése végrehajtására. Az egyik előtt túl sok kocsi állt, a másik előtt túl kevés, a harmadik előtt meg nem a megfelelő autótípusokat látta... Micsoda? Hát ez nevetséges! A következő előtt megáll, akármilyen lesz is. Nincs mese! Nincs mellébeszélés!

BÁR.

Jennie szíve kihagyott egy ütemet. A cégér pont ott világított előtte. Tessék: egy kocsmá, amelyet érdekes módon BÁR-nak hívnak. Milyen találó név! Mint amikor a motel fölött a MOTEL felirat világít. Vagy az italbolt előtt az, hogy: ALKOHOLOS ITALOK.

Ejha, Geneviève, ez tényleg egy bár!

Lassított, aztán kitette az indexet, és amikor tiszta lett az út, befordult a parkolóba. Alig talált helyet. Pontosabban csak egyetlenegy üres hely volt, egy fényes, fekete monstrum és egy elől-hátul horpadt, piros furgon között.

A lány beparkolt, de amikor észrevette, hogy nem pont középen áll, újra kifordult, és addig ügyeskedett, míg végül már senki nem szólhatott volna egy szót sem a parkolási képességeire. Aztán leállította a motort, amely egy darabig még kattogott, aztán csönd borult rá. Idegesen nyúlt a turkálóból származó Dior táskája után, melyből előhalászta a púderes dobozát.

Ma délután legalább húsz percig sétálgatott Neiman Marcus luxusáruházában, mire a kozmetikai részlegen talált egy eladónőt, aki kevésbé tűnt félelmetesnek, mint a többiek.

– Segíthetek, kisasszony? – kérdezte meg tőle a nő. – Arckrém szeretne? Pirosítót? Rúzs? Szemfestéket? Vagy inkább stílustanácsadást?

Röviden: lányom, neked egy nagygenerálra van szükséged!

De a nő olyan barátságosan mosolygott rá, hogy Jennie nem tehetett mást, visszamosolygott, és szabad kezét adott neki.

Egy órával később aztán nem ismert rá magára, amikor a kezébe adták a tükröt. Ki ez a szépség, akinek szőke haja lágyan, fényesen hullámszik, az orcája rózsás, az ajka érzékeny duzzadó és fényes... Te jó ég! És mióta van neki ilyen hosszú és dús szempillája?

– Ejha! – sóhajtotta elismerően.

– Bizony, ejha! – mosolygott a középkorú asszony. – A barátja odalesz, ha meglátja.

– Hát éppen ez az, hogy nincs barátom.